

חברי הוועדה: ד"ר שמואל סעדיה עו"ד, יו"ר
רו"ח אמנון בן עמרם- חבר
רו"ח נעמי אהרוני- חברה
העורר : גופרמן זכריה זוהר מס' תיק 011045002
ע"י ב"כ עו"ד אוחנה ניסים
המשיב: מע"מ אשדוד
ע"י ב"כ יהודה קולאל, מנהל תחום בקח"ש
שנת מס: 2015
מהות העסק: ביצוע עבודות חשמל ושמאות רכב

החלטה

1. העורר הגיש בפני הוועדה ערר לביטול פסילות ספריו ע"י המשיב בין השנים 2011-2015
2. בתגובה ובמסגרת הליך זה המשיב הודיע לוועדה כי בגין שנים 2011-2014 הוא ביטל את הפסילה ומשכך ובמצב עניינים זה התמקדה הוועדה כאשר ישבה על המדוכה בשנת 2015 בלבד.
3. ציפיו בנסיבות העניין במצב דברים זה שהעורר יחזור בו מהערר לגבי שנת 2015 - אך לא עשה כן למרות שבתגובתו ובצדק הביע הערכה על עמדתו רחבת הלב וההגונה של המשיב ומי מטעמו.
4. טענתו העורר, באמצעות רואה החשבון אהוד נווה, מקבלת ביטוי בסעיף 6 לערר לפיו:
**" כפי שהוסבר למע"מ היה במשרדי שריפה וחלק מהחומר עלה באש .
צרפתי במכתבי אישור ממכבי אש. החומר שהיה באחסון אחרי השריפה
חזר בינתיים ואני יכול להראות לכם מה ששרד"**
5. העורר אף טען (סעיף 4 ג לערר) על פער של הפרש עסקאות שמבוסס על מחזור מדווח שגוי לשיטתו וטען כי קנס שהוטל עליו לפי סעיף 95 לחוק מס ערך מוסף תשל"ו 1975 היה שגוי.
6. המשיב מציין (סעיף 5 לתגובה) כי השומה נערכה על סמך אחוז הרווח ביחס לשנים הקודמות".
7. יצוין כי באשר לטענת השריפה מפנה המשיב להודעה של רואה החשבון של העורר, רו"ח אהוד נווה מיום 19.6.16 אשר נשאל " היכן נמצאים פנקסי החשבוניות של העוסק" ועל כך השיב רואה החשבון בלאקוניות:
" כנראה אצלו.. אולי אצלי. גם תשובותיו של המערער בהודעתו בנושא לא היו ברורות"
8. אנו אף מביאים מעמדת המשיב על התנהלות העורר שישב ב"שב ואל תעשה":

"אומר המשיב בסעיף 3 ככל שטענתו של העורר היא כי הקלסרים לרבות חשבונות הקניה שלו היו מצויים במשרד השרוף של המייצג. קרי, של רו"ח נווה וכי לא שמר העתק של הפנקסים והדו"חות במשרדו, לא הייתה לעורר כל מניעה לפנות לאותם עוסקים אשר הנפיקו לו את חשבונות המס ולבקש את העתקן. לעורר היו מספר ספקים קטן ולכן לא נדרשו למאמצם לאיתור ושחזור החשבונות וכל שעליו לעשות הוא לפנות לאותם ספקים על מנת שישחזר את החשבונות נשוא עיקר תשומות"

9. כלומר עמדת המשיב, כפי שבסופו של יום, אף מקובלת עלינו והכריעה את הכף היא כי מדובר במספר קטן של עוסקים שהנפיקו את החשבונות ולא הייתה כל מניעה לבקש את העתקי החשבונות מהספקים ולשחזרם.

10. במצב עניינים זה ובהתאם להחלטת הוועדה אף הגיש רואה החשבון תצהיר מטעמו בו ציין:

" ביום 13.6.16 ארעה במשרדי שריפה.. למרות שהמסמכים אכן נשרפו.. הצגתי בפני מבקרי מע"מ את כרטסת הנהלת החשבונות שבו נרשמו כל הפעולות"

11. הוראתנו לקבלת התצהיר קמה מכוח תקנות 16 וכן 22 לתקנות מס הכנסה ומס ערך מוסף (סדרי הדין בפני הוועדה לקבילות פנקסים), התשל"ח-1978 :

תצהיר והתייצבות לחקירה

16. (א) הועדה רשאית, לפי שיקול דעתה, לדרוש מבעל דין שיגיש לה תצהיר לאימות העובדות שעליהן הוא מסתמך בערר או בתשובה.

פרטים נוספים

22. (א) הועדה רשאית, בכל שלב, לדרוש מהעורר או מהמשיב, לפי הענין, מסירת פרטים נוספים ומפורטים יותר לעובדות או לנימוקים שפורטו בכתב הערר או בנימוקי המשיב, או לנימוקים הנוספים לפי תקנה 21.

12. ראו גם סעיף 146(ו) לפקודת מס הכנסה נוסח חדש על סמכות הוועדה:
(ו) הועדה מוסמכת לאסוף ראיות לשם הפעלת סמכויותיה על פי פקודה זו.

13. נפתח ונציין כי העדויות שהיו בפני הוועדה מטעם העורר לא השאירו, בלשון המעטה, רושם "מלבב" היינו השאירו רושם לא חיובי שהיה עגום בדלותו ובטיעונים והראיות שהוצבו בפני וועדת הערר, ולטעמנו, במארג הדברים לא פעל העורר כדבעי כפי חובתו כנישום כדי להביא את הנתונים בדבר הכנסותיו כמתחייב בפני רשויות המס הגם שהדבר היה בידו על אף השריפה במשרדי רואה החשבון שלו אהוד נווה – שלא היה חולק על קיומה.

14. העורר הנישום מנסה ל"גלגל הכדור" לפתחו של המשיב בטענה שהמשיב – קרי נציג מע"מ לא ביקש ממנו לשחזר את החשבונות ולטעמנו, בכל הכבוד, אין זה מענה ראוי והולם וכך חובת העורר, וכך חובת רואה החשבון שלו להכוינו, הייתה לפעול לשחזר את החשבונות בייחוד שמספרן, כפי שעלה בדיון שבפנינו, לא היה רב.

15. הדבר מקבל משנה תוקף לנוכח כך שבישיבה הראשונה, בה לא נכח העורר עצמו, העלנו אפשרות זו בפני רואה החשבון - ולמרבה הצער אף אז לא פעל העורר כפי "חלון ההזדמנות" שנפתח בפניו.

16. בתוך כך, ובעניין זה, נמצאו סתירות בין גרסאות העורר לבין מר אהוד נווה רואה החשבון שלו ואנו שבים ומפנים לגרסת רואה החשבון כאמור בסעיף 9 לתגובת המשיב לערר וראה למשל בסתירה האם עודכן העורר ע"י רואה החשבון בדבר פרוטוקול הדיון שנערך לפני יום 1.7 וההצעה שהועלתה ע"י הוועדה לשחזור החשבוניות כך היא עמדת העורר בפרוטוקול מיום 1.7.19:

17. **עו"ד אוחנה- האם במע"מ בקשו ממך לשחזר חשבוניות?**

עורר - לא ביקשו ממני לשחזר חשבוניות.

יו"ר- נשאל אותך עוד שאלה, האם ראית את הפרוטוקול של הוועדה מהישיבה האחרונה?

עורר- לא ראיתי

יו"ר – לא ראית, לא שוחח אתך רו"ח על הישיבה שהייתה כאן?

עורר- לא זוכר

18. לאחר מכן ב"רחל בתך הקטנה" שב היו"ר וחידד, על דעת חבריו, את השאלה בפני העורר:

יו"ר- אני מחדד בפניך את מה שעלה בישיבה האחרונה שחברתי לוועדה שאלה את הרו"ח שלך שישב כאן כי לא היית כאן, האם ניתנה לך הזדמנות להציג את החשבוניות החסרות, הוא סיפר לך על שיח כזה שהיה בוועדה?
עורר- לא

19. כבר הבענו עמדתנו לעיל כי העובדה כי לפי הנתען נציגי המשיב עצמו לא בקשו לשחזר את החשבוניות – אין בה כדי להועיל לעורר. באשר להצעה שהועלתה לשחזור החשבוניות בישיבה הראשונה טוען העורר כי לא ראה את הפרוטוקול – גרסה שבכל הכבוד תמוהה ולכל הפחות חזקה כי בעל דין שלא נוכח בישיבה קורא פרוטוקול של ערר בעניינו.

20. מעבר לכך טען העורר כי הוא "לא זוכר" אם רואה החשבון שוחח עימו - תשובה שאף היא, בכל הכבוד, תמוהה שהרי בוודאי היה זוכר אם היה נאמר לו לשחזר החשבוניות או היה זוכר שלא נאמר לו – סוגייה שהיא ליבת העניין.

21. בעניין זה ראו את עמדת רואה החשבון אהוד נווה (שהמתין בחוץ בעת עדות העורר הנישום):

יו"ר- אז תראה, לוועדה יש שאלה אליך, בישיבה האחרונה התעוררה הסוגיה שמה קורה עם החשבוניות הלא רבות שנתנו לו על ידי גורמים אחרים כדי שיוכל לקזז את התשומות. השאלה קודם האם עדכנת את העורר בעקבות הישיבה כאן?

רו"ח נווה- בוודאי

יו"ר- הצגת לו את הפרוטוקול?

רו"ח נווה- כן

22. יצוין כי לא מצאנו לנכון להטיל דופי בעדות רואה החשבון ולהעדיף כביכול בכך את טענות העורר. כל זאת מאחר וידוע כי "אדם קרוב אצל עצמו". העורר הוא לקוח של רואה החשבון אשר חייב לשמור על האינטרס וחזקה כי רואה החשבון העיד אמת בדיון שנערך

בפנינו ביום 1.7.19 וכן חזקה כי רואה החשבון עדכן את העורר שלא זכינו לראותו בישיבה הראשונה.

23. עם זאת רואה החשבון אישר שלא ביקש מהעורר הנישום לשחזר את החשבוניות: **יו"ר - אוקי, תודה. שאלה נוספת שלי אליך, הסברת לו את החובה שילך לאלו שהנפיקו חשבוניות ושיביאו אותם, כי לא מדובר בהרבה חשבוניות, כרו"ח נתת לו עצה כזאת? רו"ח נווה- לא יו"ר - לא נתת לו עצה כזאת. אתה אישית ניסית לאתר את החשבוניות האלה? רו"ח נווה- לא**

24. ליבת העניין בערר שבפנינו כי העורר טוען כי הייתה שריפה במשרדי רואה החשבון ואכן על כך אין מחלוקת - אלא שבכך לא סגי.

25. כאמור אנו סבורים כי לא פעל העורר כדבעי כפי חובתו כנישום כדי להביא את הנתונים בדבר הכנסותיו כמתחייב בפני רשויות המס הגם שהדבר היה בידו על אף השריפה במשרדי רואה החשבון שלו אהוד נווה - שכאמור לא היה חולק על קיומה.

26. על העורר היה, כאמור עוד מישיבה ראשונה בהליך, בהתאם להנחיות חברי הוועדה הנכבדה לספק את הנתונים של אלו שסיפקו לו חשבוניות מס לרבות שם, כתובת, טלפון. מדובר בסכומים לא מבוטלים למשל חשבוניות על סכום של 64 אלף שח ועוד.

27. נשוב ונציין כפי האמור בפתח לפסק הדין כי טענת העורר הנישום כי נציגי מע"מ לא ביקש ממנו לשחזר את החשבוניות ולטעמנו, בכל הכבוד, אין זה מענה ראוי והולם ואף אמר ביום 1.7 בפנינו המשיב כך:

משיב- לא מתפקידינו לבוא ולעשות צולבות ולחפש את כל הספרים בכל העסקים שאנחנו עושים להם ביקורת.

28. ראו את המשך הסבר המשיב הנכבד:

עו"ד אוחנה- ביקשתם מהעורר לנסות לשחזר?

משיב- לא, אבל בפסילת ספרים כתוב על מה יוצאת הפסילה, הוא צריך להבין, הוא מבין.

עו"ד אוחנה- הפסילה הייתה בעיקר בגלל השריפה, שלא הציגו לך את החשבוניות, זאת העילה העיקרית?

משיב- כן

עו"ד אוחנה- אוקי, אז אתם לא דרשתם את השחזור

משיב- לא דרשנו שחזור אבל ביקשנו להציג את ספרי הנה"ח כבר בתחילת הביקורת

29. עמדה זו עקרונית מקובלת עלינו ולכן אנו דוחים, בכל הכבוד את טענת העורר על כי המשיב לא ביקש ממנו לשחזר את המסמכים ועל נפקות אי הדרישה.

30. הנה כי כן, לטעמנו חובת העורר, וכך חובת רואה החשבון שלו להכוינו, הייתה לפעול לשחזר את החשבוניות ויכול היה במאמץ לא רב לקבל מספקי החשבוניות חשבוניות מס עם העתק " נאמן למקור" בייחוד שמספרן, כפי שעלה בדיון שבפנינו, לא היה רב ובייחוד ש"בענן" הגיבוי של רואה החשבון יש עוגן לשחזור הנתונים .

31. הדבר מקבל משנה תוקף לנוכח כך שבישיבה הראשונה, בה לא נכח העורר עצמו, העלנו אפשרות זו בפני רואה החשבון שכאמור אישר כי הביא את הפרוטוקול בפני העורר - ולמרבה הצער אף אז לא פעל העורר כפי "חלון ההזדמנות" שנפתח בפניו.
32. לכן, את מה שיכול וצריך היה העורר לעשות, כמתבקש, טען לפתע בפנינו כי אינו יכול לעשות כן.
33. הלכה פסוקה היא שנטל ההוכחה מוטל על העורר. ראו דברי כבוד בית משפט בע"מ 1117-09 מפי כבוד הנשיא המלומד מר איתן אורנשטיין:
"ההלכה הפסוקה מורה כי על הנישום הנטל להוכיח את זכותו ... וכאמור בדברי בית המשפט העליון ברע"א 3464/98 כ.ו.ע לבנין בע"מ נ' מס ערך מוסף (1983):
- "...רובץ "נטל השכנוע" על העוסק הן מכוח סעיף 38(א) לחוק והן מכוח דיני הראיות הכלליים באשר לצורך זה הוא "המוציא מחברו"."**
34. ראה באנלוגיה בעניין זה כי נטל ההוכחה חל על העוררים בהליכים אלו. בהליך וע 1166/03 מנחם (כפיף) איתן) נ. מנהל מס שבח תל אביב, מיסים כג/4 עמ' 234 נקבע:
"נטל ההוכחה ועיתויו נטל הבאת הראיות כמו גם נטל השכנוע מוטלים על כתפי העורר נטל זה נובע גם מהעובדה כי כל העובדות הרלוונטיות לעניין, נמצאות בידיעתו ובשליטתו המלאות של הנישום וכן גם כתוצאה מפסיקה עניפה בנדון. ..."
35. אנו מפנים בקשר לנסיבות העניין שבפנינו אל פסק דין בע"מ 1117-09 מפי כבוד נשיא בית משפט מחוזי בת"א השופט המלומד מר איתן אורנשטיין אשר ממנו עולה כי מצב בו נגנבה מכונית של נישום עם קלסרים אינה פוטרת אותו מהמצאת אסמכתאות על מצבו במישור המיסוי.
36. מצב דברים זה עולה אף מסעיף 75 לחוק מס ערך מוסף תשל"ו 1975 הקובע כי:
שמירת פנקסים ומסמכים
75. פנקסי חשבונות של חייב במס שיש לנהלם על פי חוק זה, המסמכים שעליהם הם מבוססים וחשבוניות הקניה שלו, יישמרו אצלו שבע שנים, או תקופה קצרה מזו שנקבעה דרך כלל או לסוגים, מיום הרישום האחרון בפנקס או מיום שהוצאה חשבונית הקניה, לפי המאוחר
37. ראו בעניין זה דברי כבוד הנשיא המלומד איתן אורנשטיין בע"מ 1117-09:
"לעניין זה אפנה להוראת סעיף 75 לחוק מעמ, לפיה על העוסק לשמור ברשותו במשך שבע שנים את המסמכים שעליהם מבוססים פנקסיו, לרבות חשבוניות הקנייה שלו. לכן, היה על המערער לשמור ברשותו את החשבוניות בגינן ניכה את התשומות. אין חולק כי כאלה אין ברשות המערער והן לא הומצאו איפוא למשיב.
כאמור המערער טען שהחשבוניות היו בקלסר במכוניתו וזו נגנבה ביחד עם הקלסר. מתקשה אני לקבל את גרסת המערער בהקשר זה. ראשית, המערער נדרש להציג את המסמכים רק בחלוף כשנתיים ומחצה מאז קבלת החשבוניות מאת הספקים. לא נראה סביר שהמערער יחזיק קלסר במכוניתו, בו מסמכים ישנים שאינו נזקק להם. אמנם המערער טען שלקח את הקלסר עם המסמכים מיועץ המס, לאחר שנדרש להמציאם, אך מדוע

אלה נשארו במכונית ולא הועברו למשיב לאחר שהמערער לקח אותם מיועץ המס, למערער הפתרוני?

גם אם אקבל את גרסתו כנכונה, לא היתה למערער כל מניעה לפנות לאותם עוסקים אשר הנפיקו לו את החשבוניות, ולבקש העתקן של אלה, על מנת להמציאם למשיב וכאמור בעדות סבח בעמוד 21 שורות 20 שורות 28-30, עמוד 21 שורות 3-1. המערער, מטעמים השמורים עמו, נמנע לסור למוציאי החשבוניות, על מנת להמציא העתקן ובכך להוכיח את קיומן של החשבוניות בעטין ניכה את התשומות. הימנעותו של המערער לעשות כן, עומדת בעוכריו.

בייחוד נכון הדבר, שעה שאין מדובר באיתור מספר רב של ספקים, שכן כאמור למערער היה ספק עיקרי אחד, ולכן לא נדרש למאמץ רב לאיתור ושחזור החשבוניות וכל שהיה עליו לעשות הוא לפנות לאותו ספק, על מנת שישחזר את החשבוניות נשוא עיקר התשומות."

38. הדברים מקבלים משנה תוקף לנוכח כך שרואה החשבון עצמו ציין, בניגוד לעמדת העורר כי :

"הכל היה מגובה בענן ובמחשב חדש. הורדתי את כל הנתונים מהגיבוי"

39. כלומר מדובר בחומר שהיה בגיבוי ולא כמו במצב של קלסר שנגנב והיה כלא היה וכאמור לא הייתה כל מניעה לפנות אל הספקים מנפיקי החשבוניות שישחזרו את החשבוניות.

40. יתר על כן, ב"כ העורר עצמו טען בדיון ביום 1.7:

" רואים בכרטסת שיש תאריך החשבונית. מספר אסמכתא מספר החשבונית"

41. היא הנותנת שניתן היה לכאורה, לשיטתו של העורר, לספק את הנתונים כדבעי מעבר לכך שהטענה אינה מדויקת בכל הכבוד ובכרטסת היו נתונים חלקיים בלבד.

42. זאת ועוד - שני פסקי דין שהביא העורר עומדים בניגוד לאינטרסים שלו ולכל הפחות אין בהן כדי לסייע לו. ראשית, פסק הדין בפני כבוד בית משפט בירושלים בתיק 5054/05 אשר בו נסב הדיון על דרך הפשרה. בצדק קבע שם כבוד בית משפט כי המשיב שם התעלם ממסמכים שסיפק לו העורר ששחזור מסמכים כולל חשבוניות ותעודות משלוח - מה שלא עשה כאן העורר בפנינו וכך נקבע שם:

" תמוה גם שהמשיב התעלם ממסמכים שהציג לפניו המערער לשחזור התמונה החשבונית ובהם חשבוניות שהפנו לתעודות משלוח שקיבל המערער עקב פניותיו ללקוחות"

43. זה אינו המצב כאן - בהליך שם פעל הנישום כמפורט בציטטה לעיל מה שלא קרה כאן כאשר העורר ישב " בשב ואל תעשה" לא פעל לדליית הנתונים מהכרטסת שלפי עמדת רואה החשבון נותרה בעניין, לא פעל לשחזר את החשבוניות, לא פעל בפנייה לספקים נותני החשבוניות, לא פעל כפי הנחיית הוועדה בפרוטוקול מפורש מהישיבה הראשונה והמסקנה העולה מכך היא כי פסק הדין פועל כרועץ לעורר.

44. שנית פסק דין בפני כבוד בית משפט בבאר שבע בתיק 1552/07 שם העלה העורר גרסה כבושה וכבוד בית משפט לא נתן אמון בגרסאותיו וזה לא רלבנטי ושונה מהמצב כאן כי

כאן מאמינה הוועדה לעורר בדבר עצם קיומה של שריפה והטענה כלפי העורר היא שונה באוזלת יד בשחזור המסמכים.

45. ראו דברי כבוד בית משפט בהליך ע"ש 1552/07:

" המערערת העלתה את הטענה בדבר השריפה בשלב מאוחר רק לאחר הוצאת השומה. עובדה זו על רקע מכלול טענות המשיב שלפיהן המערערת מסרה גרסאות אחרות לאי המצאת המסמכים.. לכן בדין פסל המשיב את ספרי העסק של המערערת"

46. לכן שני פסקי הדין דווקא עומדים לחובתו של העורר ולכך יש להוסיף את הפסיקה של כבוד הנשיא המלומד איתן אורנשטיין כאמור לעיל.

47. במסגרת הדיון אף העיר ב"כ העורר הערות שבכל הכבוד אין להן מקום כאילו וכביכול הוועדה היא " צד להליך" דבר שאינו נכון. לא מצאנו אף עוגן לטענותיו של העורר באמצעות בא כוחו הנכבד כפי שבאו לידי ביטוי בדיון ביום 1.7 כי כביכול אין לוועדה סמכות לשאול שאלות מצומצמות את העדים בפניה – הדבר הוא בגדר סמכותה הטבועה של הוועדה ואין בכך כדי "להורידה" למסכת ההתגוששות בין הצדדים או לפגוע במעמדה האדברסרי.

48. אני מפנה בהקשר זה לתקנה 10 לתקנות מס הכנסה ומס ערך מוסף (סדרי הדין בפני הוועדה לקבילות פנקסים), התשל"ח-1978 המעניקות סמכות נרחבת לוועדת הערר:

סדרי הדין באין הוראה

10. בכל ענין של סדר הדין שאין עליו הוראה בחיקוק, תנהג ועדת הערר בדרך הנראית לה טובה ביותר לעשיית צדק.

49. ראו סעיף 20 לחוק בתי דין מנהליים:

סדרי דין

20. בכל ענין של סדרי דין שאין לגביו הוראות בחוק זה או בחיקוק אחר, ינהג בית הדין בדרך הנראית לו טובה ביותר לעשיית צדק

50. הוראה זו חלה על הוועדה הנכבדה מכוח פריט 12 לחוק הקובע כי החוק חל על :

ועדות לקבילות פנקסי חשבונות לפי סעיף 127 לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975.

51. אנו אף מפנים לדברי כבוד בית משפט המחוזי, מפי כבוד השופט המלומד מר גרשון גונטובניק בהליך עש"א 17-01-23667 אשר ציין כי :

"עוד חולש על עבודתה של הוועדה חוק בתי דין מנהליים, התשנ"ב – 1992 וזאת בהתאם לפריט 12 לתוספת לחוק. סעיף 20 לחוק בתי הדין קובע אף הוא כי "בכל ענין של סדרי דין שאין לגביו הוראות בחוק זה או בחיקוק אחר, ינהג בית הדין בדרך הנראית לו טובה ביותר לעשיית צדק."

52. סמכות זו הנתונה לוועדה מכוח חוק בתי דין מנהליים והתקנות מקבילה או דומה בהיקפה לסמכות הרחבה, משיקולי צדק הנתונה לבית משפט לענייני משפחה - וראו סעיף 8 (א) לחוק בית משפט לענייני משפחה תשנ"ה 1995:

סדרי דין וראיות

8. (א) בכל ענין של דיני ראיות וסדרי דין, שאין עליו הוראה אחרת, לפי חוק זה, ינהג בית המשפט בדרך הנראית לו הטובה ביותר לעשיית משפט צדק; אין בהוראה זו כדי לגרוע מכללי חסיונות עדים או כללי ראיות חסויות

53. כן ראו את הסמכויות הנותנות לכבוד בית משפט העליון כשבתו כבג"צ בתקנות סדרי הדין בבית משפט הגבוה לצדק תשמ"ד 1984:

סמכות מיוחדת

(ב) בכל ענין שלא נקבע בתקנות אלה רשאי בית המשפט, לפי שיקול דעתו, אם ראה צורך בכך לעשיית צדק, לנהוג כדרך שנוהגים במשפט לפני בית משפט מחוזי.

54. יתר על כן, עוגן לכך על דרך האנלוגיה ניתן למצוא בתקנה 166 לתקנות סדר הדין האזרחי תשמ"ד 1984:

סמכות בית המשפט בחקירת עד [186]

166. בכל שלב משלבי הדין רשאי בית המשפט להציג לעד כל שאלה שתיראה לו, ורשאי הוא בכל עת לשוב ולקרוא עד שכבר נחקר.

55. הגם שהדבר לא נדרש הרי הוועדה הנכבדה שאלה את ב"כ העורר בדיון אם אין התנגדות לשאול את המשיב שאלות והוא ענה " וודאי שלא".

56. לא החמרנו עם עו"ד אוחנה אף כי שאל את הרואה חשבון שאלות מנחות, באופן שכביכול מדובר בחקירה שכנגד ולא מצאנו לנכון להחמיר עימו בהבט זה אלא ליתן גמישות דיונית וראייתית מתוך רצון ליתן לעורר לפרוס את מלוא היריעה בפנינו.

57. במגמה מרחיבה זו אף אפשרה הוועדה לב"כ העורר לשאול את רואה החשבון שאלות אף בתום עדותו ולאחר סיום עדותו ואף בעניין זה גילתה הוועדה גמישות כדי לקדם את חקר האמת.

58. צר לנו כי העורר לא נהג כמתחייב, ישב "בשב ואל תעשה" וכי לא ניתן כמדיניות להשלים עם מצב בו נישום יטען שיש שריפה ויצפה כי רשויות המס " תעבורנה לדום". יכול היה העורר לבקש ארכה או התחשבות ואף בדרך זו לא נקט.

59. מערכת מיסוי אינה יכולה, כמדיניות להשלים עם מצב דברים כזה.

60. נציין כי אף בקשת העורר בישיבה מיום 1.7.19 לאפשר לו לשחזר את החשבוניות - הייתה בבחינת " מעט מדי ומאוחר מדי", באשר זו הותנתה בתנאים לא סבירים, בתום ההליכים, והבקשה הועלתה בפני הוועדה בלשון רפה וכאמור הותנו בה תנאים אשר המשיב לא הסכים לה - והן העיתוי והן התנאים לא הניחו את דעת המשיב, והוועדה שאמונה על מהלכי תקינות גביית מיסים לא יכולה להשלים עם זה.

61. הדברים מקבלים משנה תוקף לנוכח כך שהמשיב בהגינותו מחק ארבע שנות פסילה וכאמור התמקד רק בשנת 2015 ובכך שעה להחלטה המקורית של הוועדה - ועל כך הערכתנו. יצוין כי העורר ובא כוחו מאד הופתעו לטובה כאשר שמעו עמדתו זו של המשיב וכאמור דומה היה כי בנסיבות העניין יחזרו מהערר לגבי שנת 2015.

62. לנוכח האמור לעיל אנו דוחים את הערר ועושים כן, בלב לא קל, בלי צו להוצאות על אף שבנסיבות המתוארות לעיל היה מקום לפסוק הוצאות ותודה על תשומת הלב.

ניתן ביום 19.9.2019.

(-) חבר

(-) חבר

(-) יו"ר